

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. OAM-480/LE-BA02-ZA20-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2020, č. j. 18 Az 11/2020 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2020, č. j. OAM-480/LE-BA02-ZA20-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žádost žalobce o mezinárodní ochranu jakožto zjevně nedůvodnou, neboť Česká republika považuje jeho vlast (Gruzii) za bezpečnou zemi původu.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Poukázal na nevěrohodnost žalobcova azylového příběhu vyplývající ze skutečnosti, že v řízení o zajištění za účelem vyhoštění žalobce výslovně uvedl, že se v Gruzii s žádnými problémy nepotýkal. Tvrzení žalobce jsou nadto v rozporu s údaji uváděnými jeho otcem, který rovněž požádal o udělení mezinárodní ochrany. Soud uzavřel, že Česká republika pohlíží na Gruzii jako na bezpečnou zemi původu, což potvrzují i podklady shromážděné ve správním spise. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal opak, postupoval žalovaný správně, když žádost žalobce zamítl jakožto zjevně nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud nesprávně a nedostatečně posoudil, zda lze Gruzii ve vztahu k jeho osobě považovat za bezpečnou zemi a zda mu dokáže poskytnout účinnou ochranu.

[5] K samotným důvodům kasační stížnosti uvedl, že krajský soud nezhodnotil konkrétní okolnosti jeho případu a nevypořádal se s tvrzením, že se mu ze strany gruzínských úřadů nedostalo žádné pomoci. Soud pouze označil jeho azylový příběh bez dalšího za nevěrohodný. Přitom skutečnost, že stěžovatel azylově relevantní důvody nesdělil při výslechu vedeném policejními orgány, ještě nutně nevypovídá o účelovosti jeho pozdějších tvrzení.

[6] Stěžovatel namítá neúplnost a výběrovost spisového materiálu, neboť existuje množství podkladů, které poukazují na nedostatky v oblasti dodržování lidských práv v Gruzii (např. zpráva ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2017, zpráva Amnesty International o stavu lidských práv v Gruzii za rok 2017, či zpráva Human Rights Watch o lidských právech v Gruzii za rok 2017). Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud nedostál požadavkům vyplývajícím z usnesení Nejvyššího správního ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19, a nedostatečně zhodnotil skutečnou situaci panující v Gruzii ve vztahu k jeho konkrétnímu azylovému příběhu.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, zákonné a věcně správné. Jelikož stěžovatel neprokázal, že by v jeho konkrétním případě nebylo možné považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu, žalovaný zamítl žádost jako zjevně nedůvodnou. Krajský soud postupoval zákonným způsobem a ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*presah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle zde citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel za důvod přijatelnosti kasační stížnosti označil vady v řízení před krajským soudem spočívající v nesprávném a nedostatečném posouzení jeho individuální situace. Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že z takto vymezeného důvodu přijatelnosti nikterak nevyplývá, že by kasační stížnost svým významem podstatným způsobem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Neshledal přitom ani žádné jiné důvody přijatelnosti. Rozsudek krajského soudu

je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný, přičemž závěry v něm obsažené se nikterak nevymykají z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.

[10] Obdobnou situaci gruzínského občana, jehož žádost o mezinárodní ochranu žalovaný zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 – 30. Obecně k institutu bezpečné země původu se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS., či ve stěžovatелеm citovaném usnesení ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19. V posledním zmíněném usnesení Nejvyšší správní soud akcentoval, že „[s]myslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkerácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně.“

[11] Nejvyšší správní soud má na rozdíl od stěžovatele za to, že v posuzované věci krajský soud tyto judikатурní závěry zohlednil, neboť není pochyb o tom, že Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu a stěžovatel neuvedl žádná tvrzení, která by byla způsobila tuto vyvratitelnou domněnku zpochybnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, protože nepříkročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud soud návrh odmítne.

[14] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 3. 2020, č. j. 18 Az 11/2020 - 14, ustanoven zástupce z řad advokátů – Mgr. Ladislav Bárta, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, který stěžovatele i nadále zastupuje v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s. *in fine*). Ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a to ve výši 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu ve výši 3.400 Kč. Tato částka je konečná, neboť ustanovený zástupce nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu